

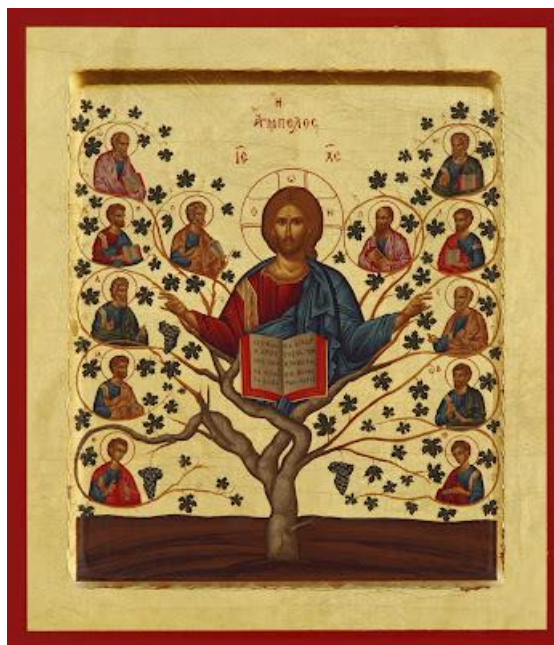
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

РОЗЧАРУВАННЯ І НАДІЯ
*(Десята Неділя по
П'ятидесятниці)*

**DISAPPOINTMENT AND
HOPE**
*(Tenth Sunday after
Pentecost)*

DÉCEPTION ET ESPOIR
*(Dixième Dimanche après
la Pentecôte)*

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але третього дня Він воскресне.» Яке збентеження і розчарування мали викликати в Учнів Ісуса ці Його слова, яких ми знаходимо при кінці сьогоднішньої Євангелії (Матвій 17:14-23).

Як і більшість людей вони, безсумнівно, мріяли про зовсім інше завершення земного життя Господа . Вони, було, ввірували, що Він – той Цар-Месія, про прихід Якого провіщали Пророки та Якого довго очікавав їхній народ. Вони думали, що Він не в довзі здобуде перемогу над усіма тими, хто сумнівався і виступав проти Нього, і тоді настане земне царство, в якому вони могли б, не без підстави, очікувати особливе місце з огляду на їхню вірність Йому впродовж усіх випробувань і негараздів, яких вони разом з Ним пережили. Чи ж було б це занадто багато очікувати трохи щедрості від Бога і трохи поваги від людей, особливо від своїх одновірців єврейських, після того як вони так вірно піддержували були такого спізненого Месію (як багато хто думав) і розділяти з Ним долю і недолю?

Та не так мало бути, як вони сподівалися і мріяли. Ці слова Ісуса дали їм

зрозуміти, що їх очікування *не* сповняться. Натомість буде те, чого вони найбільше могли би боятися. Месія *мав* таки потрапити до рук ворогів, і замість того, щоб чудом втручився Бог, щоб не допустити приниження Свого Обранця, Він мав бути розп'ятим. Ох яка жахлива річ, на яку прийшлося їм чекати! На другу частину Ісусової заяви вони й уваги не звернули, бо ж так збентежив їх жах першої . Щоправда *була* надія на Воскресіння у тій частині єврейської громади, яка належала або прислухалася до навчання секти фарисеїв. Цілком ймовірно, що це навчання виходило поза рамки розуміння цих скромних рибалок, яких покликав був Господь. Але зрада, поразка і страта були їм *дуже* відомі. Тож не дивно, що читання закінчується словами: «І тяжко вони зажурились...».

Вони почали розуміти, що йти далі за Месією напевно принесе і їм ту ж долю яку має перенести їхній Провідник. Будь-яка нагорода для них прийде лише в якомусь майбутньому віці, якщо такий дійсно буде. Та міра цих чудових мужів у тому, що вони таки не покинули Господа, незважаючи на їхню зневіру й розчарування. Вони таки втрималися і продовжили слідувати за Ним у вірі й надії .

І тому Бог дійсно благословив їх з великою честью, ще навіть у цьому світі, бо ж мільйони християн шанують їх ім'я та будують величні храми в їх честь. Ця честь дійсно прийшла їм *після* того, як вони померли – бо ж їхня вірність Месії включала й те, що майже для всіх них наступила смерть схожа до Його смерті. А у віці в який вони вступили після їхньої смерті, в небесному Світі, якого Сонце - Пресвята Тройця , вони радіють і хвалять Агнца Божого назавжди. Давайте ж, наслідуймо їх.

DISAPPOINTMENT AND HOPE (Tenth Sunday after Pentecost)

“The Son of Man is about to be betrayed into the hands of men, and they will kill Him, and the third day He will be raised up.” How confused and disappointed Jesus' Disciples must have been when they heard these words which we find at the end of today's Gospel (Matthew 17:14-23).

As would most human beings, they had undoubtedly dreamed of some completely different culmination of the Lord's earthly sojourn. They had

DÉCEPTION ET ESPOIR (Dixième Dimanche après la Pentecôte)

«Le Fils de l'homme doit être livré entre les mains des hommes; ils Le feront mourir, et le troisième jour Il ressuscitera.» Comment confus et déçus les Disciples de Jésus doivent avoir été quand ils entendirent ces paroles que nous trouvons à la fin de l'Évangile d'aujourd'hui (Matthieu 17:14-23).

Comme la plupart des êtres humains, ils avaient sans doute rêvé d'une certaine complètement différent

believed that He was the Messiah-King foretold by the Prophets and long awaited by their people, that He would soon triumph over all those who doubted and opposed Him, and then there would be an earthly kingdom, in which they might, not without reason, expect a special place in view of their faithful adherence to Him through all the trials and tribulations they had experience together. Surely it was not too much to expect a bit of generosity from God and a bit of respect from their fellow human beings, particularly from their Jewish fellow-believers, after they had remained so faithful and supportive of the long-overdue (as many saw it) Messiah?

But it was not to be as they hoped and dreamed. These words of Jesus made it clear that their expectations would *not* be fulfilled. The worst fear they had would come true. The Messiah *would* fall into the hands of His enemies, and instead of a miraculous intervention by God to prevent the humiliation of His Chosen One, He would be crucified. What a terrible thing to look forward to! The latter part of Jesus' statement was eclipsed in their minds by the horror of the former. Resurrection *was* a hope held by that portion of the Jewish community which belonged to or heeded the sect of the Pharisees. It was likely beyond the scope of comprehension of these humble Fishermen, whom Jesus had called. But they *did* understand betrayal, defeat and execution all too well. No wonder the reading concludes with the words "And they were exceedingly sorrowful".

The Disciples began to see that following the Messiah would undoubtedly bring about the same fate for them. Any reward would come only

aboutissement de séjour terrestre du Seigneur. Ils avaient cru qu'Il était le Messie-Roi annoncé par les Prophètes et attendu depuis longtemps par leur peuple, qu'Il allait bientôt triompher sur tous ceux qui doutaient et s'opposaient à Lui, et il y aurait alors un royaume terrestre, dans laquelle ils pourraient, pas sans raison, s'attendre à une place spéciale en vue de leur adhésion fidèle à Lui à travers toutes les épreuves et les tribulations qu'ils avaient de l'expérience ensemble. Certes, ce n'était pas trop attendre un peu de générosité de Dieu et un peu de respect de leurs frères humains, en particulier de leurs coreligionnaires juifs, après qu'ils étaient restés si fidèles et soutenant du Messie, Qui a été (comme ont pensé beaucoup) tellement en retard?

Mais il ne devait pas être comme ils l'espéraient et rêvaient. Ces paroles de Jésus ont clairement indiqué que leurs attentes *ne* seraient pas remplies. La pire crainte qu'ils avaient viendrait vraie. Le Messie *devait* tomber entre les mains de Ses ennemis, et au lieu d'une intervention miraculeuse de Dieu pour éviter l'humiliation de Son Élu, Il serait crucifié. Quelle chose terrible à la hâte! La dernière partie de la déclaration de Jésus a été éclipsée dans leurs esprits par l'horreur de la première partie. La Résurrection était un espoir détenu par cette partie de la communauté juive qui appartenait à ou qui a écouté les enseignements de la secte des Phariséens. C'était probablement au-delà de la portée de la compréhension de ces humbles Pêcheurs, qui ont été appelés par Jésus. Mais ils comprenaient *bien* la trahison, la défaite et l'exécution. Pas étonnant que la lecture se termine par les mots, «Ils furent profondément

in some future Age, if such were indeed to be. The measure of these wonderful men is that they did *not* leave the Lord because of their discouragement and disappointment. They held on and kept on following Him in faith and in hope.

And so God did indeed bless them with great honour even in this world, for all the millions of Christians revere their name and build beautiful Temples in their honour. This honour did come *after* they died – for their faithfulness to the Messiah included, for nearly all of them, a death similar to His. And in the age which they entered upon death, the celestial World, whose Sun is the Blessed Trinity, they rejoice and praise the Lamb of God forever. Let us be like them.

attristés».

Les Disciples ont commencé à voir que, suivre après le Messie serait sans doute recevoir la même fin pour eux. Toute récompense ne viendrait que dans un âge à venir, si tel était en effet viendra. La mesure de ces hommes merveilleux, c'est qu'ils n'ont pas quitté leur chemin de suivre le Seigneur à cause de leur découragement et déception. Ils se sont tenus bien et ont continué à Le suivre dans la foi et dans l'espérance.

Et le Bon Dieu les a fait bénir avec grand honneur, même dans ce monde, parce que tous les millions de chrétiens vénèrent leur nom et construisent de temples magnifiques en leur honneur. Cet honneur n'est pas venu qu'après leur mort - car leur fidélité au Messie a inclus, pour la quasi-totalité d'entre eux, une mort semblable à la Sienne. Et à l'âge où ils sont entrés par leur mort, dans le Monde céleste, dont le Soleil est la Sainte Trinité, ils se réjouissent et louent l'Agneau de Dieu pour toujours. Soyons comme eux.